ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Iulie - Septembrie 2014

ROMANIA FOR CHRIST

Buletin de informare, misiune şi apel la suport pastoral
P. O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523

Isus . . . i-a zis:
„Du-te acasă la ai tăi,
şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul,
şi cum a avut milă de tine."

(Marcu 5:19)

...Căci nu ştiu ce fac!

Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!" (Luca 23:34).

Pe crucea răstignirii au fost emise în rugăciune câteva decrete printre care şi acesta: *„Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac..."* S-au scurs aproximativ două mii de ani de la emiterea acestei intervenţii a Fiului lui Dumnezeu. Lumea s-a emancipat, pescarii au fost înlocuiţi cu oameni pregătiţi, totul s-a modernizat şi continuă un proces de îmbogăţire a cunoştinţelor noastre despre planeta noastră, despre planetele înconjurătoare, şi chiar despre interpretarea Sfintelor Scripturi. S-ar mai putea spune oare acum că nu ştim ce facem?

Marele inventator român Henry Coandă, vizitând ţara noastră, a fost întrebat de un reporter curios cu o întrebare despre lumea înconjurătoare: „Ce credeţi, domnule Coandă, despre tehinica şi avansul modern al tehnologiei? Răspunsul a fost: „Lumea merge cu spatele înainte grăbindu-se într-o direcţie pe care n-o cunoaşte." Inventatorul este omul care uitându-se peste umăr ne spune ce urmează. Comparaţia mi s-a părut dură şi atunci şi acum. Oare nu ştim noi ce facem? Domnul Isus, ca să putem fi salvaţi, a inclus în decret toate crimele pe care noi reuşim să le facem împotriva Creatorului, greşelile lumii întregi şi greşelile noastre ca şi copii adoptaţi prin har, nu prin merit.

Când lucrez cu albinele am o nedumerire mare: ca să le fac un bine, trebuie să mă îmbrac ca un scafandru şi numai aşa, împotrivindu-mă lor, le pot trata de boli. Dacă vreau ca ele să fie sănătoase, să reziste intemperiilor şi să se dezvolte armonios, trebuie să îndur ura şi răzbunarea lor. Cu cât sunt mai sălbatice, cu atât sunt mai agresive. Câteodată aş face şi eu ca fii tunetului (Luca 9:54), aş coborî foc peste ele, dar sunt convins că nu ştiu ce fac. Când privesc în taina inimii la cuvântul vieţii rostit pe cruce simt bucurie în suflet. El, Fiul Celui Preaînalt, a mijlocit pentru mine întrucât a ştiut că nu ştiu ce fac. Ştiu un om care s-a rugat astfel: „Doamne, dacă eu aş fi în locul Tău, nu Te-aş putea ierta, dar dacă m-ai iertat, dă-mi un semn..." Şi Domnul a răspuns prin semnul cerut la rugăciunea lui.

Urmare în pagina 15

Lucrarea Dragostei

„Şi dragostea stă în vieţuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblaţi, după cum aţi auzit de la început…” (2 Ioan 6)

Dragostea este o mare forţă în lumea aceasta. Ea este motorul ce mişcă viaţa. Ea activează atât în cele fireşti cât şi în cele spirituale.

Dragostea ne determină hotărârea să trăim după poruncile Domnului. Dragostea determină ascultarea de Domnul Isus, de poruncile Lui. Aici nu e vorba de poruncile legământului celui vechi, ci de ale legământului celui nou în Hristos Isus, Domnul nostru.

Dragostea e cea care ne face să fim în stare să trăim în conformitate cu voia Lui şi această împlinire să fie în toate amănuntele. Dragostea acceptă voia celui iubit şi o împlineşte cu bucurie, fie că e vorba de soţ şi soţie, de părinţi şi copii. Cu mult mai mult se petrece aşa în cele spirituale. Cu cât îl iubesc mai mult pe Domnul meu, cu atât Îl ascult mai mult. Dragostea îmi controlează voinţa, dar îmi dă şi puterea de a trăi după poruncile Domnului.

Dragostea e dovedită prin vieţuire. Dragostea e imaterială, dar ea are puterea de a se materializa, de a fi văzută. Păgânii ziceau despre primii creştini: „Ce mult se iubesc ei!” Vieţuirea e cea mai puternică probă a dragostei. Nu vorbirea despre dragoste, ci trăirea în dragostea lui Hristos Domnul e ceea ce are valoare. Lumea de azi are nevoie nu de vorbe, ci de o dragoste întrupată, trăită în noi, o dragoste pe care s-o poată vedea, atinge, o dragoste care să-i atingă cu harul lui Dumnezeu.

„Dragostea stă în vieţuirea după poruncile Lui!” Verbul folosit aici, „stă” are şi sensul de *„a rămâne.”* Da, dragostea rămâne în o aşa viaţă care împlineşte voia Lui. Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre şi ea *rămâne* în noi dacă trăim după voia Lui. Ea va fi ca o puternică mireasmă a vieţii noi.

Doamne, ajută-ne să vrem să trăim dragostea Ta în viaţa noastră!

Fratele Pitt

DISPERAŢII

În Marcu 1:40-45, citim despre tămăduirea unui lepros. *„A venit la El un lepros, care s-a aruncat în genunci înaintea Lui, Îl ruga, şi-I zicea: „Dacă vrei, poţi să mă curăţeşti.”*

Aţi văzut vreodată oameni disperaţi? Aţi văzut cum stau la rând la magazine în „vinerea neagră” de după Ziua Mulţumirii, ca să cumpere televizoare sau computere mai ieftine, şi când uşa se deschide, cum se calcă în picioare? Sau aţi văzut la anumite meciuri pe microbişti, gata să-şi frângă gâtul, ca să intre şi să vadă un meci sau să-i strângă de gât pe spectatorii care-i aplaudă pe adversarii echipei lor? Sau i-aţi văzut pe părinţii cu copii bolnavi, care nu ştiu ce să facă să găsească leac pentru copiii lor; sau părinţii unor copii ticăloşi, care nu vor să îşi schimbe comportamentul şi îşi ruinează viaţa înainte de a o începe? Există oameni disperaţi peste tot. Disperarea întotdeauna creează şi hrăneşte energia necesară unor acte ieşite din comun. Uneori creează solutii, alteori nenorociri.

Leproşii în Israel aveau reguli de comportament bine stabilite de Moise încă din vechime. Trebuiau să trăiască afară din cetate, să strige „necurat” când se apropiau alţii de ei. Aşa că acest lepros, care a venit la Domnul Isus, trebuie să fi fost disperat. Altfel nu-mi imaginez cum a îndrăznit să se apropie de Isus, când era înconjurat de mulţimi. Şi apoi, pe lângă hotărârea lui născută din disperare, mă mai impresionează şi ce spune. El nu zice „dacă poţi”, ci zice „dacă vrei”. Prin asta îşi arată credinţa. El era convins că Domnul Isus poate; nu era sigur însă dacă şi vrea. Domnul Isus îi onorează credinţa şi îl curăţeşte de lepră.

Astăzi nu auzim prea mult despre lepră; dar o lepră încă există şi e foarte răspândită, este lepra sufletului. O caracteristică interesantă a leprei este ca nu doare. Şi cum sufletul este invizibil, şi cum lepra nu doare, suntem chiar inconştienţi că suntem bolnavi. Ar trebui să fim disperaţi, în schimb stăm liniştiţi, şi nici măcar nu bănuim pericolul.

Ar fi timpul să devenim disperaţi, şi să facem lucruri născute din disperare. Nu ar fi rău să urmăm pilda acestui lepros şi să cădem înaintea Domnului, în genunchi — până îi mai putem îndoi — că nu suntem siguri dacă vom mai avea suficient timp sau energie pe viitor să mergem la El, să-I cădem la picioare. Un lucru este sigur însă... El ne va primi şi ne va curăţi, dacă-I vom cere. Să nu uităm că pocăinţa, şi pocăinţa pocăiţilor este minunată şi face mult bine sufletului fiecăruia dintre noi.

Rodica Boțan

EL ESTE

Noi slujim un Mântuitor unic şi minunat. Aceasta este concluzia fiecărui copil al lui Dumnezeu care ajunge să vadă şi să înţeleagă că dragostea şi lucrarea lui Dumnezeu nu încep cu noi şi nu se opresc la noi. Suntem uimiţi de înţelepciunea Lui nespus de felurită investită din veşnicie şi de felul în care Dumnezeu lasă să se vadă roadele ei în viaţa mântuiţilor Lui. El se laudă şi astăzi cu toţi copiii Lui şi vrea ca tot universul să ştie ce fel de copii are El.

Sfintele Scripturi ne descoperă câteva lucruri greu de înţeles pentru noi dar care se justifică prin faptul că numai Dumnezeu este în stare de asemenea lucrări de care ne-a făcut parte şi nouă, şi la care vrea să ne facă împreună lucrători cu El la lucrarea Lui:

El este Mântuitorul Lumii

Ioan mărturiseşte un adevăr extraordinar în 1 Ioan 4:14: *„Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii”* după ce în Evanghelia sa la Ioan 3: 17, tot Ioan luminat de Duhul Sfânt, declară: *„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”*.

Pentru lumea din care ne-a scos pe tine şi pe mine, El a venit să fie un Mântuitor minunat. Să privim de unde ne-a scos Dumnezeu, ca să ne înţelegem datoria noastră faţă de o lume care se pierde pentru că mesajul dragostei Lui nu a ajuns la ea.

Cuvântul de ordine al Sfintelor Scripturi ne trimite şi pe noi la o lume pierdută: „Du-te acasă la ai tăi, şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul, şi cum a avut milă de tine” (Marcu 5:19). Începe din locul unde eşti şi foloseşte mijloacele pe care le ai. Aşa se face că noi am ajuns să fim scoşi din lume în chip minunat de Cel ce este Cel mai Minunat.

El este Mântuitorul Păcătoşilor

Apostolul Pavel recunoaşte marele adevăr care rămâne ca un steag în dreptul meu şi al tău: „ O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: *„Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu”* (I Tim. 1:15). Şi nu se opreşte acolo, dar arată de unde vine dragostea Lui care a ajuns până la noi: *„Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când*

eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Rom. 5:8). Cele mai importante lucruri sunt cele pe care noi le ştim şi am beneficiat deja de ele, dar foarte adesea uităm că şi alţii au nevoie să ştie că Domnul Isus îi iubeşte, îi cheamă şi îi aşteaptă cu aceeaşi căldură şi dragoste minunată pe care a manifestat-o şi o manifestă faţă de noi.

Cuvântul de ordine al Sfintelor Scripturi ne trimite şi pe noi la cei nemântuiţi: *„Du-te acasă la ai tăi, şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul, şi cum a avut milă de tine"* (Marcu 5:19). El primeşte pe toţi păcătoşii care vin la EL şi le schimbă viaţa pentru veci de veci.

El este Mântuitorul Bisericii (Efeseni 5:25)

El este Mântuitorul Bisericii Lui, pe care a cumpărat-o cu scump sângele Lui, Biserica în care te-a zidit şi pe tine: *„Hristos ... S-a dat pe Sine pentru ea"* (Efes. 5:25b). Zidirea Bisericii continuă, şi Cel ce-Şi zideşte Biserica mai are încă har, iar noi suntem chemaţi să mergem să spunem şi altora că în Biserica Lui mai este loc şi pentru ei. Dumnezeu vrea astăzi să cheme şi pe alţii la EL şi a ales să ne folosească pe noi.

Cuvântul de ordine al Sfintelor Scripturi ne trimite şi pe noi să spunem altora despre iubirea Lui nespus de mare: *„Du-te acasă la ai tăi, şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul, şi cum a avut milă de tine"* (Marcu 5:19). Chemarea Lui, dragostea Lui, Lucrarea Lui de transformare, sunt la fel de proaspete şi minunate acum aşa cum au fost în primul veac. Şi mesagerii Lui suntem noi.

El este Mântuitorul Meu (Gal 2:20)

Declaraţia apostolului Pavel ar trebui să ne dea de gândit şi să ne determine la o viaţă victorioasă: *„Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine"* (Galateni 2:20). Trebuie să-L cinstim pe Mântuitorul nostru:

- ...cu o recunoştiinţă minunată pentru iubirea Lui cea mare şi preţul pe care L-a plătit pentru răscumpărarea noastră;
- ...cu o trăire care-L cinsteşte pe Dumnezeu pe toate drumurile pe care mergem şi în orice împrejurare;
- ...cu o mărturie care a ajuns până la noi, mărturia minunăţiei Mântuitorului nostru .

Mărturia noastră este cea care are mare valoare în vremea în care trăim. Oamenii vor să vadă cum trăiesc creştinii în vremea aceasta de

mare necredinţă. Cei care se întorc la Dumnezeu în vremea de acum realizează că cei care le-au vestit Evanghelia, le-a păsat într-adevăr de sufletul şi de veşnicia lor, şi de aceea au fost gata să facă tot ceea ce le-a stat în putinţă ca mesajul să ajungă până la ei.

Mesajul îl răspândim prin trăire, mesajul îl răspândim prin mărturisirea cu gura, mesajul îl răspândim prin susţinerea celor ce lucrează pe linia întâi în câmpul de misiune şi care ajung cu Evanghelia acolo unde noi nu putem ajunge. Duhul lui Dumnezeu ne îndeamnă şi pe noi să fim harnici în lucrarea Domnului, să fim martorii Lui şi să luăm în mod personal îndemnul Mântuitorului pentru cel vindecat din Gadara: *„Du-te acasă la ai tăi, şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul, şi cum a avut milă de tine”*(Marcu 5:19).

Doamne, ajută-ne să lucrăm cu toată energia noastră, cât încă putem să lucrăm în via Ta.

Costel Cristea

— De pe câmpul de misiune —

De pe meleaguri Dobrogene

Preaiubiţi fraţi parteneri în lucrarea misionară din Dobrogea,

Vă salut cu deosebită dragoste şi bucurie în Numele scump al Mântuitorului pe care dorim să-L slujim şi să-L propovăduim celor nemântuiţi cu toată credincioşia şi puterea prin harul Lui! Îi mulţumesc Domnului, dar şi dumneavoastră pentru că aţi ales să fiţi o parte a lucrării misionare din Dobrogea, în care Domnul m-a aşezat, şi mă rog ca Dumnezeu să vă răsplătească toată credincioşia şi slujirea pe care o faceţi pentru lărgirea Împărăţiei Lui în România! Dumnezeu să vă binecuvinteze din belşug şi să vă întărească în lucrarea la care El v-a chemat!

Doresc să vă împărtăşesc noi motive de mulţumire dar şi de mij locire în lucrarea de mărturisire a Evangheliei în care Domnul ne-a chemat. În perioada care a trecut, am văzut din belşug prezenţa şi binecuvântarea Domnului peste toată lucrarea de mărturisire a Evangheliei, pentru care îi aducem toată slava...

În satul Săcele, grupul de credincioşi şi de prieteni, a continuat să se adune cu regularitate pentru ascultarea Cuvântului şi vestirea Evangheliei. Îi mulţumim Domnului pentru cele două prictene, care

vin şi ascultă Evanghelia cu seriozitate şi dorim să se hotărască a-L urma pe Domnul din toată inima. Totodata, am continuat lucrarea cu copiii de necredincioşi din acest sat, în fiecare duminică oferindu--le un mic dejun şi lecţii speciale din Cuvântul Domnului. Pentrucă lucrarea cu copiii s-a extins, grupul având circa 30 de copii, dorim separarea acestor copii în două grupe, pentru a le oferi lecţii specifice vârstei lor. Ne rugăm Domnului să le putem amenaja încă o cameră, pe lângă cea pe care o au acum. Dorim finalizarca anexei biscricii pentru o locuinţă de misiune...

La Istria, Domnul ne-a ajutat să ducem mai departe lucrarea de mărturisire a Numelui Său pentru cei mici, dar şi pentru adulţi. Aici, avem un grup de circa 30 de copii, ce vin şi ascultă cu plăcere Cuvântul Domnului, dar şi învaţă cântări creştine potrivite vârstei lor, ajutaţi de o soră din biserica locală. Domnul a lucrat şi aici într-un mod deosebit, deoarece un grup de tineri şi familii tinere din Biserica Baptista Maranata din Năvodari, s-a oferit să slujeasca voluntar în acest punct de misiune, prin închinare în cadrul unui serviciu special lunar, dar şi prin implicarea în activităţi administrative de curăţenie sau de amenajare a casei de rugăciune.

Prin harul Domnului, am continuat să fim de folos şi în lucrarea de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu în inchisoarea Poarta Albă. Aici, cu ocazia sărbătorii Învierii Domnului, am organizat o zi specială de evanghelizare pentru femei. Dumnezeu să cerceteze pe cele 15 femei necreştine, care vin şi ascultă cu regularitate Cuvântul Domnului şi să le întoarcă la El din închisoarea păcatului!

În încheiere, aş vrea să vă mulţumesc că vă rugaţi şi sprijiniţi familia mea, şi mă rog ca Dumnezeu să vă răsplătească pentru aceasta! Vă îndemn să vă rugaţi în continuare pentru familia noastră ca Dumnezeu să vegheze asupra noastră şi a bebeluşului pe care îl aşteptăm! Ne rugăm ca Dumnezeu să vegheze cu îndurarea Lui nemărginită asupra noastră şi să trimită acest copilaş, ca o mângăiere cerească peste noi! Cât despre mine, doresc ca eu şi casa mea să-L slujim pe Dumnezeu în continuare, în ciuda încercărilor şi greutăţilor, iar lucrarea pe care o facem să fie spre slava Lui şi lărgirea Împărăţiei Sale în lume!

Daniel Topciu

Curtişoara, Oltenia, în faţa casei de rugăciune

Istria, Dobrogea, grupul de femei la studiu biblic şi rugăciune

Muşeteşti, Oltenia, pe stradă mărturisind pe Domnul Isus trecătorilor

Săcele, Dobrogea, copiii laudă pe Domnul

În drum spre Emaus

„Doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de şaizeci de stadii de Ierusalim; şi vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau ei şi se întrebau, Isus s-a apropiat , şi mergea pe drum cu ei. Dar ochii lor erau împiedicaţi să-L cunoască". (Luca 24:13-16)

Tabloul drumului spre Emaus, arată cine suntem şi arată momentul când Divinul ni se descopere. Această întâmplare este scrisă de evanghelistul Luca în contextul învierii Domnului Isus şi arătărilor Lui. Erau doi ucenici care călătoreau de la Ierusalim spre satul lor, Emaus, o distanţă de vreo 10-11 kilometri. În timp ce călătoreau erau preocupaţi şi discutau între ei despre evenimentele ce se întâmplaseră la Ierusalim în acele zile. Erau decepţionaţi, amărâţi, tulburaţi sufleteşte şi adânc preocupaţi de acele realităţi. Erau atât de preocupaţi încât nici nu şi-au dat seama că un străin s-a apropiat de ei şi asculta la discuţia lor. Luca menţionează că cei doi erau „ucenici" ai Domnului Isus şi aceasta este extrem de important în conţinutul istorioarei şi vine să ridice o întrebare enorm de serioasă şi anume: Cum, sau de ce, ei nu l-au cunoascut pe învăţătorul lor în timp ce mergea cu ei pe drum? A fost necredinţa lor în posibilitatea învierii Lui din morţi care i-a făcut atât de confuzi când femeile le-au spus că au găsit mormântul gol şi un inger le-a spus că Isus a înviat? Oricare ar fi motivul, Domnul Isus s-a alăturat lor pe drum şi ei nu l-au recunoascut. Când Domnul Isus i-a întrebat „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbaţi între voi pe drum?" ei s-au oprit, uitându-se trişti, şi Cleopa, unul dintre cei doi, a zis: *„Tu eşti singurul străin aici în Ierusalim, de nu şti ce s-a întâmplat în el în zilele acestea?"* (v.18).

Aceste vorbe ne spun că de fapt nu mai era cineva în Ierusalim care să nu ştie aceasta. Cred că *„vorbele care le schimbau între ei pe*

drum” i-au făcut să nu-L mai recunoască pe Isus, adică ei nici nu acceptau versiunea învierii. Vorbele lor pe drum, la care Domnul Isus a asistat, arătau decepţia şi dezamăgirea lor la persoana lui Isus. „Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvii pe Israel; dar...” nu s-a putut salva nici pe el însuşi. Nu s-a întâmplat cum credeam şi cum vream noi.

În al doilea rând vorbele lor pe drum arătau necredinţa lor. Deşi femeile le spusaseră că au găsit mormântul gol, (vezi v.22-24) ei n-au crezut. Domnul le adresează atunci nişte cuvinte destul de grele: „O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeţi ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, şi să intre în slava Sa?”(vezi v.25) Aici Domnul defineşte cauza necredinţei lor. Ei nici atunci nu şi-au dat seama şi nu L-au cunoscut. Deci nu Domnul i-a determinat să nu-L recunoasccă ci necredinţa lor în tot ce El spusese în timpul când a fost cu ei.

Vorbele ce le schimbăm pe drum arată cine suntem noi, arată credinţa sau necredinţa noastră, arată tulburarea sufletului nostru şi ne va întuneca vedera astfel că putem merge cu El pe drum fără să-L recunoaştem. Cei doi pe drumul Emausului ştiau multe despre Învăţătorul lor. În trei ani cât a petrecut Domnul Isus cu ei i-a învăţat toate lucrurile. Este de aşteptat ca ei să-l identifice şi numai după voce şi totuşi nu l-au recunoscut. Luca ne spune că aveau ochii împiedicaţi, obstrucţionaţi, să-L cunoască. Această piedică se datora necredinţei lor. În ce stare trebuie să fie un om ca să nu mai poată să recunoască pe acela care i-a fost dascăl? S-au întors de la Ierusalim acasă aşa dezamăgiţi în aşteptările lor încât nu au mai fost în stare să recunoască pe Domnul lor. La prima vedere este incredibil, dar este adevărat. Este posibil ca dezamăgirile noastre politice şi sociale să ne întunece vederea şi să ne tulbure sufletul până acolo încât Domnul să meargă alături de noi pe drum şi să nu-L recunoaştem. Vorbele noastre descriu cine suntem noi şi ce este în inima noastră. Cei doi au petrecut mult timp cu Isus înainte de moartea Lui, au mers cu El o bucată bună de drum spre Emaus când le-a tâlcuit din nou scripturile şi le-a împrospătat în mintea lor ce au spus proorocii despre El dar necredinţa lor i-a împiedicat să relateze evenimentele care s-au petrecut la ceea ce au spus proorocii. Realitatea pe care o trăiau în ei înşişi i-a împiedicat să-L cunoască. Ce relitate tristă când ne gândim că sunt mulţi care toată viaţa au trăit-o în biserici, au citit Biblia, au ascultat atâtea predici şi s-ar putea să nu-l cunoască pe Isus.

În viaţa celor doi pe drumul Emausului a fost nevoie de un motif eucharistic, de un moment când divinul se identifică. Aceasta s-a

petrecut în momentul când ei şi-au practicat hospitalitatea şi au insistat ca străinul să rămână la ei peste noapte fără să ştie pe cine găzduiesc. Aşa a fost binecuvântat Avraam (Genezaa 18), aşa a fost binecuvîntat Lot (Geeneza 19), şi mulţi alţii care fără să ştie au găzduit pe sfinţi (Evrei 13:2). Atunci când a stat la masă cu cei doi în casa lor şi a binecuvântat pâinea şi le-a dat-o li s-au deschis ochii. Atunci l-au rescunoscut pe Isus. Luca scrie că *atunci* L-au cunoscut (v.31). Într-adevăr, Divinul se identifică în momentul eucharistic al frângerii pâinii. întradevă Domnul a venit cu ei până la Emaus, în casa lor ca să se identifice cine este El, „pâinea frântă" pentru noi ca să ne dea viaţă din El. O cât de mult şi de bine se identifică Isus în ospitalitatea şi binefacerile noastre. Închei cu cuvintele celor doi în casa lor la Emaus: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, şi ne deschidea Scripturile?" (v.32) Este timpul să adresez o întrebare cititorilor acestor rânduri. Ne arde inima în noi când ne vorbeşte pe drumul vieţii şi ni se identifică iarăşi şi iarăşi prin Scripturi şi când stăm la masă şi frângem pâinea?

Zach Ploscaru
(Fremont, California)

— De pe câmpul de misiune —

Se constată un lucru interesant mai ales în Transilvania. Când avem servicii de evanghelizare şi oamenii întreabă preotul dacă pot veni la serviciile noastre, preotul le spune: Mergeţi căci şi ei vă vor spune lucruri bne, dar să nu vă părăsiţi religia în care v-aţi născut, căci aceasta este un mare păcat. Aşa se face că un număr frumos de oameni vin la serviciile noastre, dar refuză să se boteze.

Iosif Morcan

Slujesc în bisericile: „Sfânta Treime", Târgu Lăpuş, jud. Maramureş; „Speranţa", Săcălăşeni, jud. Maramureş; biserica din Babţa, judeţul Satu Mare. Dumnezeu ne ajută în vizitele la prieteni şi la zece persoane pentru care ne rugăm fiindcă frecventează serviciile noastre.

Cernea Alexandru

Problema cu care mă confrunt în cele două biseici pe care le slujesc este că din cauza lipsei locurilor de muncă şi a sărăciei, fraţii sunt obligaţi să plece în alte părţi la lucru şi acest fapt duce la slăbirea activităţilor din

biserică. Mă rog ca Dumnezeu să facă în aşa fel ca fraţii să găsească servicii şi să rămână acasă.

Nedilă Gavril

Biserica Betel, din Ceverni, jud. Maramureş
Biserica Biruinţa, din Stremţ, jud. Maramureş

Biserica are acum 62 de membri, 12 aparţinători şi cinci prieteni care frecventează în mod regulat adunările noastre de închinare. De trei ori pe săptămână fac vizite pastorale la prietenii casei Domnului, ne rugăm, şi avem părtăşie cu lămuriri din Sfânta Scriptură.

Mih Ionel

Biserica Baptistă „Harul,"
din comuna Mineşul Mare, Jud. Maramureş.

Vă anunţăm cu bucurie şi spre slava Domnului că în Baia Sprie biserica are acum 25 de membri, şi ne bucurăm de har. Deşi numărul este mic, biruinţele Domnului sunt mari.

Miclăuș Florin

Baia Sprie, Maramureş

Bisericile în care lucrez sunt următoarele: „Betania,"din Sighet; în Iapa; în Sărăsău şi în Onceşti. Toate la un loc au în jur de 150 de membri, şi fiecare are vizitatori pe care îi cercetez. Mulţumesc Domnului şi mulţumesc sponsorilor pentru sprijinul financiar care mi-a fost acordat. Acest ajutor îmi este de un real folos, şi reprezintă un răspuns la rugăciunile pe care le-am făcut înaintea lui Dumnezeu. El să vă binecuvinteze. I Tes. 5:25.

Sârbu Sorin

Biserica din Marginea, judeţul Suceava, are 35 de membri. Prin binecuvântarea lui Dumnezeu continui să slujesc pastoral în cadrul Bisericii Baptiste din localitatea Marginea, judeţul Suceava. După după un timp de rugăciune, slujire şi aşteptare lucrurile s-au mai detensionat urmând a intra pe un făgaş normal de părtăşie a fraţilor. Aşa cum ne dorim, sperăm ca Biserica să crească atât în omul dinăuntru rămânînd lângă Cuvântul lui Dumnezeu cât şi prin împărtăşirea Cuvântului cu cei din afara Bisericii care au nevoie de Evanghelie. Slujirea pastorală cu ajutorul Domnului o fac în cadrul Bisericii Baptiste din Marginea, Suceava, atât prin predicarea Cuvântului Scripturii cât şi prin vizitele

pastorale. În această perioada am putut să cunosc mai bine provocările Domnului pentru Biserica Baptistă din Marginea cât şi nevoiele cu care se confruntă în acest timp. Sperăm să avem o părtăşie cât mai bună în cadrul Bisericii, urmând ca pe fondul acesta să putem avea putere în Duhul pentru câştigarea la Domnul a celor pierduţi în lumea aceasta.

Ragazan Cătălin

I*ar fratele Marian Popescu, lucrător cu Evanghelia în partea de nord a Olteniei, ne scrie:*

Har şi pace de la Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos, Cel ce ne-a răscumpărat şi ne-a oferit Cerul în dar! Prin harul Domnului în luna Mai am avut câteva zile de evanghelizări în satele Sâmbotin, Curtişoara şi Muşeteşti în care a fost implicată biserica noastră (Bisrica Baptistă „Maranata" din Tg-Jiu) alături de un mic grup de tineri, copii ai unor misionari în Senegal, Kenya, Burma, şi Ciprul turcesc).

Programul a decurs în felul următor: 1) Duminica: Curtişoara şi T. Jiu; 2) Luni: Sâmbotin şi Curtişoara; 3) Marţi: Sâmbotin şi Curtişoara; 4) Miercuri: Muşeteşti, şi BCB Tg-Jiu; 5) Joi: Tg. Jiu (Centrul de zi pentru persoane cu handicap), Muşeteşti şi Curtişoara.

La Curtişoara a fost câte o acţiune zilnică pentru că tinerii vizitatori au fost găzduiţi aici şi astfel au putut interacţiona cu oamenii din sat mai uşor.

La Tg. Jiu acţiunile s-au desfăşurat în cadrul bisericii şi au fost vizaţi în primul rând tinerii şi adolescenţii bisericii noastre.

Acţiunile de la Sâmbotin şi Muşeteşti s-au desfăşurat în felul următor: împreună cu membrii bisericii noastre şi cu tinerii am mers prin sat, am împărţit broşuri şi am chemat oamenii la biserică în timp ce tinerii cântau pe stradă, apoi am avut câte o oră în biserică cu invitaţii

Mărturie pe stradă la Sâmbotin

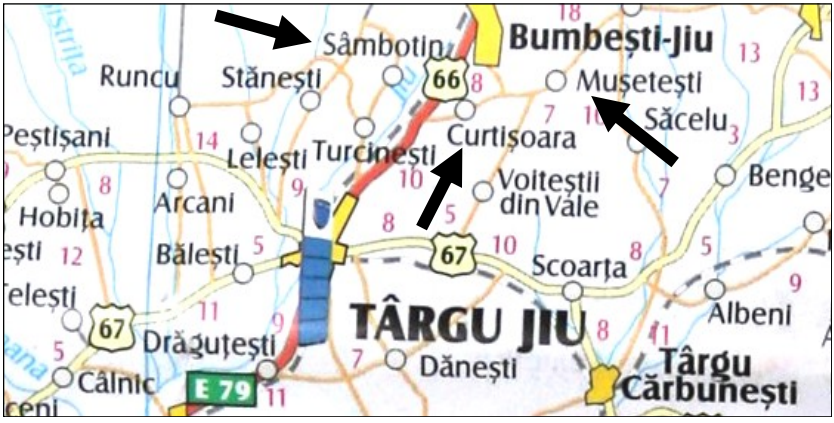

din sat.

Ne rugăm Domnului ca acţiunea aceasta să aibă rezultate binecuvântate şi cei care au ascultat Evanghelia să răspundă favorabil chemării divine!

Vă mulţumim pentru sprijinul ce ni-l acordaţi în lucrarea de misiune din Oltenia şi vă dorim o vară binecuvântată!

Cu dragoste în Hristos,

Gabi și Marian Popescu.

---

continuare din pagina 2 —

Pentru ca El, Creatorul universului să poată salva viaţa umană a fost nevoie de o acţiune dusă dincolo de imaginaţia omului şi chiar a lumii nevăzute. El, Creatorul, a luat chip de Om pentru ca noi să avem printre noi pe Acela la care noi nu puteam altfel ajunge. La cruce am fost în stare sa arătăm întreaga noastră ură, pe care am acumulat-o în noi în secolele trecute. Aveam acum pe Dumnezeul nostru în mâinile nostre. Era dezbrăcat de atotputernicie, de slavă, de autoritate, L-am bătut, L-am schinguit, L-am scuipat, I-am pus coroana de spini, i-am arătat tot orgoliul, toată mândria, aveam în mâinile nostre pe Însuşi Stăpânul creaţiei. N-am înţeles că acum El devenise unul ca şi noi iar noi am dat tot ce aveam în noi neştiind ce facem. La cruce am fost prezentaţi Tatălui aşa cum suntem în realitate. În schimb El nu ne-a făcut după răutatea noastră. Dimpotrivă, El a cerut pentru noi medicamentul care să ne deschidă ochii fiindcă nu ştiam ce făceam.

Când stai de vorbă cu tine însuţi, fii sincer, tu ştii ce faci? Porunca Mântuitorului este Cuvântul de ordine, numărul unu în viaţa noastră, sau după două mii de ani de la decret aşteptăm iertarea promisă celor ce nu ştiu ce fac? În culmea suferinţelor, Omul Isus Hristos a

înmănuncheat în câteva cuvinte buchetul complet a ceace este omul şi acţiunile lui faţă de Creator. A inclus apogeul cunoştinţelor noastre şi perigeul zbuciumat în care noi oamenii ne adâncim în fiecare zi. În taina acestor cuvinte nu este un „dacă", ci este un cuvânt de asigurare dumnezeiască: *„Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit..."* (Marcu 16:16).

Oricine crede în El şi face ce a spus El va sta în picioare ca martor în ziua când după Evanghelia vieţii toţi oamenii vor fi judecaţi. Cuvântul care S-a făcut trup şi a locuit o vreme printre noi, El e singurul capabil să rostească un asemenea decret. Noi zicem, „Vino, Doamne Isuse, căci numai Tu ştii, şi numai Tu ai purtat la Golgota, şi continui să porţi în trupul Tău, semnele şi preţul nepriceperii noastre. Dacă vrei să ştii un crâmpei mai mult despre iertare stai o clipă la poala crucii unde s-a săvârşit mântuirea şi El, Fiul Dumnezeului Celui Viu, a plătit preţul pentru o lume cufundată în păcat şi răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, Singurul care îi dorea binele veşnic. După o viaţă petrecută printre noi, Omul Hristos şi Mijlocitorul între om şi Dumnezeu, a constatat că nu ştim ce facem. El ne-a dat har dumnezeiesc să fim mântuiţi prin acest Har, prin credintă, care este darul lui Dumnezeu pentru noi pentru fiecare în parte.

Dacă nu L-ai primit până acum, acum e cu adevărat timpul tău şi nu se ştie dacă nu cumva este ultima chemare. De aceea, primeşte-L pe El acum, primeşte mântuirea în dar acum, primeşte-L prin credinţă şi crede că El a murit în locul tău pe cruce, pentru ca tu, crezând în El, să nu pieri ci să ai viaţa veşnică.

El te aşteaptă demult şi mâna Lui de dragoste e întinsă către tine. Apucă Mâna Domnului şi fii mântuit!

Stuparul

România pentru Hristos

„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze"
(Ioan 9:4).

Vă îndemnăm să vă rugaţi pentru noi şi să daţi o mână de ajutor.
Orice donaţie pentru lucrarea misionară din România, poate fi trimisă pe adresa:

Romania for Christ, P.O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.